

רע"פ 8122/12 - ראמי פחמאוי נ' מדינת ישראל

רע"פ 8122/12 - ראמי פחמאוי נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 8122/12

ראמי פחמאוי

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[27.01.2013]

כבוד השופט ס' ג'ובראן

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 11.10.12 בע"פ 21024-03-12 שניתן על ידי

כבוד השופטים: ש' ברלינר - סג"נ, י' גריל - סג"נ וב' בר-זיו

בשם המבקש:

עו"ד עאדל בוראת

בשם המשיבה:

עו"ד נעימה חנאווי

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (ע"פ 21024-03-12, כבוד סגן הנשיאה ש' ברלינר, סגן הנשיאה י' גריל והשופטת ב' בר זיו) מיום 11.10.2012.

המבקש הורשע על בסיס הודאתו בבית משפט השלום בקריות ביום 9.1.13 בת"פ 33883-07-10, בעבירה של החזקת חיית בר מוגנת על פי סעיפים 8(א)(3) לחוק להגנת חיית הבר, התשט"ו-1955 (להלן: חוק להגנת חיית הבר) (כבוד השופט ד"ר מ' ארגמן). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה המבקש באמצעות בא כוחו, נמצאה בביתו שקית שהכילה מאות קוצי דורבן, וכן שקית נוספת שהכילה תכולת קיבה של דורבן. זאת, ללא היתר.

לפני מתן גזר הדין דחה בית המשפט את טענת המבקש כי לא היה בסמכותו לדון בעבירה שכן מדובר בעבירה מסוג ברירת קנס. משכך, נפנה בית המשפט לגזירת הדין. במסגרת זאת, שקל בית המשפט לחומרה את הרשעותיו הקודמות של המבקש בעבירות דומות, את העובדה כי בהליך קודם נגזר עליו עונש של מאסר על תנאי בן שבעה חודשים בגין עבירת צייד, ואת קיומה של התחייבות עצמית שנחתמה על ידו בהליך קודם. לקולה שקל בית המשפט את מצבו הכלכלי הקשה של המבקש. על בסיס זה גזר בית המשפט על המבקש קנס בסכום של 10,000 ש"ח (שישולם בעשרה תשלומים), התחייבות להימנע מעבירה בסכום של 15,000 ש"ח והפעלת ההתחייבות בסכום של 10,000 ש"ח שהיתה תלויה ועומדת נגד המבקש. עוד קבע בית המשפט כי תקופת המאסר על תנאי שהיתה תלויה ועומדת נגדו תוארך בשנתיים. על קולת גזר הדין ערערה המשיבה לבית המשפט המחוזי. במסגרת זאת, טענה המשיבה כי יש לתת משקל לעברו הפלילי העשיר של המבקש בעבירות מסוג זה. במעמד הדיון בערעור המשיבה ציין בא כוח המבקש בפני בית המשפט כי כלל לא היה מקום להרשיעו, שכן עובדות כתב האישום אינן מקימות את העבירה בה הורשע, ושכך היה טוען לו היה מייצג את המבקש בפני הערכאה הדיונית.

בית המשפט המחוזי קבע, חרף ההלכה שכלל לא תתערב ערכאת הערעור בגזר הדין שניתן על ידי הערכאה הדיונית, כי בנסיבות המקרה לא ניתן טעם מספק לנסיבות המחמירות של ביצוע העבירה. במסגרת זאת, קבע בית המשפט כי לו היה מדובר בעבירה ראשונה, אפשר שהעונש שנגזר היה הולם את העבירה. יחד עם זאת, מקום בו תלוי ועומד מאסר על תנאי נגד נאשם, הכלל הוא שיש להפעילו, והארכתו תבוצע רק באם מצא בית המשפט טעמים טובים לכך. טעמים אלו לא מצא בית המשפט בהליך הנוכחי, ולפיכך הורה על הפעלת המאסר המותנה. יתר רכיבי גזר הדין הותרו על כנם.

מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי. בד בבד עם הגשת הבקשה הגיש המבקש בקשה בהסכמה לעיכוב ביצוע גזר הדין וזו התקבלה על ידי ביום 25.11.2012.

לבקשת רשות הערעור מספר ראשים. ראשית, טוען המבקש כי נפלו פגמים פרוצדוראליים בהליך, מקום בו ניתנה הסכמתו להסדר הטיעון מפי בא כוחו, ולא מתועדת בפרוטוקול הסכמתו שלו. עוד טוען המבקש בהקשר זה כי לא היה במשפטו מתורגמן וכי לא הוסבר לו תוכן הסדר הטיעון. בנוסף, טוען המבקש כי היה על בית המשפט המחוזי לבחון האם מעובדות כתב האישום עולה העבירה. יצוין כי המבקש אינו טוען כי ההליך מעורר סוגיה כללית החורגת מעניינו הפרטי, אך יש לטעמו בנסיבות המקרה כדי להצדיק את הדיון בבקשה בערכאה זו מטעמי צדק.

במענה, טוענת המשיבה כי אין מקום לקבלת הבקשה, משזו אינה מעוררת כל סוגיה כללית החורגת מעניינו של המבקש, וכן כי אין במקרה הנוכחי טעמי צדק המצדיקים את קבלתה. לגופו של עניין טוענת המשיבה כי לא נפל כל פגם בהבנת המבקש את הסדר הטיעון, שהוסבר לו על ידי בא כוחו. עוד טוענת המשיבה כי טענת השפה מועלית לראשונה בפני ערכאה זו, לאחר שלא נטענה בשתי הערכאות הקודמות, וזאת, בין היתר, נוכח העובדה כי המבקש התבטא בעברית באופן שוטף במהלך החקירה בהליך זה ובהליכים משפטיים אחרים. יתר על כן, לגישתה, ממילא תורגם הסדר הטיעון למבקש על ידי בא כוחו, השולט בשפה הערבית. לעניין השאלה האם עובדות כתב האישום מקימות את העבירה בה הורשע המבקש, טוענת המשיבה כי משטענה זו נטענה בעלמא, במסגרת תשובה לערעורה (ולא במסגרת ערעור מטעם המבקש) הרי שלא היה מקום לבוחנה במסגרת פסק דינו של בית המשפט המחוזי. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור על נספחיה, בתשובת המשיבה ובפסקי הדין של הערכאות שקדמו לי, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה מבין טענות הצדדים טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי, או באם ישנם שיקולי צדק ייחודיים (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). בענייננו, אין ההליך מגלה כל עילה לבחינתו מחדש בערכאה זו. כאמור לעיל, גם לגישת המשיבה אין במקרה הנוכחי כל סוגיה בעלת חשיבות כללית החורגת מעניינו של המבקש. לצד זאת, לא מצאתי כי הבקשה מעלה טענות משמעותיות המצדיקות את קבלתה מטעמי צדק, ולמעשה, עיקר טיעונו של המבקש הוא כי שגו הערכאות הקודמות בהרשעתו. די בכך כדי לדחות את הבקשה. בבחינת למעלה מן הצורך, יצוין כי לא מצאתי שנפל פגם בפסקי דינם של הערכאות הקודמות. אמנם, צודק המבקש כי על בית המשפט לבחון האם עובדות כתב האישום בהם מודה נאשם במסגרת הסדר טיעון מקימות את העבירה המיוחסת לו, ואם לאו על בית המשפט לזכותו, וזאת, אף אם הצדדים לא טענו לעניין היחס שבין עובדות כתב האישום והעבירות המצוינות בו (ראו: ע"פ 7725/11 בלקר נ' מדינת ישראל (24.1.2013), פסקה 23). יחד עם זאת, משלא נטענו כל טענות לעניין זה בפני הערכאות הקודמות, חזקה על בית המשפט שבחן האם עובדות כתב האישום מקימות את העבירות בהם הרשיע את המבקש וקבע שכן הדבר. בהמשך לכך, טענותיו של המבקש כי לא הבין את הסדר הטיעון או את העבירות המיוחסות לו הן בגדר היתממות, מקום בו היה מיוצג בשתי הערכאות הקודמות.

בטרם סיום אציין כי אף אני שותף לעמדתו של בית המשפט המחוזי, כי יש מקום להחמיר בענישה הנוגעת לפגיעה בבעלי חיים, הן חיות הבר הן חיות הבית. התאכזרות ופגיעה בבעלי חיים, מעבר לפגיעה העקיפה שהיא גורמת לבני האדם, מעידה על אטימות לב וקהות חושים. נדמה כי דווקא בעידן הנוכחי, עידן השפע הטכנולוגי, חשופים בעלי החיים לאלומות חריפה מבעבר. חדשות לבקרים אנו שומעים על ניסויים מעוררי פלצות הנעשים בחיות תמימות לצרכים מסחריים, על תנאי גידול ואחזקה אכזריים של בעלי חיים בתעשיית המזון, ועל צמצום מרחב המחיה הטבעי של בעלי חיים מוגנים המנסים לשרוד בטבע. ברי, כי ישנם מקרים בהם אין מנוס מפגיעה בחי ובצומח, בין אם לשם הצלת חיים אדם ובין אם לצורך פיתוח אנושי. יחד עם זאת, חובה עלינו להקפיד הקפדה יתרה לצמצם את הכאב הנגרם על ידינו, בייחוד כאשר מדובר במי שאת זעקותיו אנו מתקשים לשמוע, ושאינו יכול לעמוד על זכויות. מהלך זה, להגנת האנושיות שבנו על ידי צמצום פגיעתנו בבעלי החיים הסובבים אותנו, צריך להשפיע על כלל תחומי המשפט, ובתוכו אף על המשפט הפלילי. סוף דבר, הבקשה נדחת. החלטתי מיום 25.11.2012 בדבר עיכוב ביצוע עונש המאסר מבוטלת בזאת. המבקש יתייצב ביום 24.2.2013 במזכירות בית המשפט המחוזי חיפה לשם תחילת ריצוי עונשו. ניתנה היום, ט"ז בשבט התשע"ג (27.1.2013).